

PILLANTÁS A HÍDRA

A daru ötven méter magas. A gém karja harminc méteres. Két minimumvörösre festett pilon között áll. Lassan elindul. A horog leereszkedik. A horog két tonna. Sárga a feje, fekete csikkokkal, hat karvastagságú drótkötél tartja.

KÁBELHÍD CSAK EGYSZER ÉPÜL

A Duna-parton öt ember erősíti fel a tíztonnás vaspályadarabra a köteleket. A darus fent megtörölgeti az ablaküveget és megmozdítja a tíz méter hosszú vasszer-

Lia és Erzsi • Éget a vas Mit látni a hídfőről • A meleg beton

kezetet. A pályalemez rozsdás színű, barna. Oldalán piros festékkel a jel: 00 E. A kötelek megfeszülnek. Aztán a parancsnok int. Mindenki félreáll. Tíz tonna felemelkedik. A brigádvezető kinyújtott tenyérrel félköröket rajzol a levegőbe, irányítja a darust. A hídpálya egy darabja, amelyen már az idén autók szaladnak, a Duna fölött a levegőben lebeg. Aztán recsenés: elszakad a kötél. A horog a levegőben. A kifeszített szerelősúlyeg alatt rohan a jeges ár. A hatágú drótsodrony tekereg a víz felett. Hidászok rohannak a parton.

— Először a szolnoki hidat építettem, aztán Dunapentele-re mentem, csarnokokat építeni. A hideghengerművet, a meleget, a kohókat, óriási vasszerkezeteket. Főépítészvezető voltam. Akkor az volt szép. Most itt helyettes főépítészvezető vagyok. Vállaltam. Kábelhíd egyszer épül az ember életében — mondja Vogt Károly a pesti hídfőnél.

Fent állunk, az állványokon, a város felett. Melletünk a bekrötött kábelek piros kévéje, olyan, mintha a napsugarakat bilincselték volna a kövekhez, a pesti földhöz.

A JÉG ROMANTIKÁJA

Hegesztlenek. Az öreg szemén szögletes védőüveg, kucsmában van. Kélt szikrák röpködnek a hó felett, a vas már vörösén izzik. A hang nem hallatszik fel az állványokra.

Fekete kutya fut ki a hid alól. — Cézár! — kiált valaki. A kutya megáll, hegyezi a fülét, aztán szalad tovább. Felugrik egy pufajkás emberre. Az kivész valamit a zsebéből, feltartja, a farkaskutya ugrik utána.

A hid őrzője. Itt találták az építők, ételt, meleg szálást adtak neki. Mindenhova kíséri őket, az idegenekre dühösen vicсорít.

Leér a talpfákra a pályalemez. — Kioldani! — hangzik a parancs. Leszerelik a tartóköteleket. A vas hideg, olyan hideg, hogy éget.

— Kabhegyről jöttem, ott munkavezető voltam. Ma fél hétkor kezdett a brigád. Koksztot szállítottak, kiraktuk, aztán átmentünk a budai oldalra, vaslemezek érkeztek, elrendeztük. Most forgatjuk helyükre a pályalemezeket.

— Hideg van. Nem rossz itt dolgozni?

— Szép munka ez! Nagyon szeretjük. A jég, a hó még „romantikusabbá” teszi. Olyan élete van a hidszerelőnek, mint a katonának. Parancsot

Budapestre vonatkozó újságcikkek				OSZTALYOZÁS	
Szerző: <i>Johanna Kemella</i>		Hely: <i>624.2</i>		Tárgy: <i>624.2</i>	
Cím: <i>Pillantás a hídra</i>		Idő: <i>Szerkesztés nélkül</i>		Helyszám: <i>"1964"</i>	
Forrás: <i>Közi. Helyiség</i>		Személy: <i>"1964"</i>		Helyszám: <i>"1964"</i>	
(Hely)	<i>1964. jan. 2.</i>	(Köt. v. fiz.)	(Oldal)		
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. fiz.)	(Oldal)		

teljesít. Fegyelmezetten, mert egy rossz mozdulat is beláthatatlan katasztrófát okozhat — mondja Esztergályos Sándor, a legfiatalabb brigádvezető. — Mi már jól összeszoktunk, egymás mozdulatait is értjük. Most muszáj. Csúszik a part, lefagytak az állványok.

NYUITÓZIK MAJD A NAPSÜTÉSSEN

Épül a feljáró. Betonóznak. Óriási keverő forog, gőzölve. Melegítik a kavicsot, a vizet is. Csilléket tolnak. Kis daru gördül, a betonozóké. Olajos hordók alól kormossárga lángok csapnak fel, kiáltás: — *Gőzt!* — Aztán csak a templom mellett, a torony félmagasságában a megfeszülő hátaikat látni, ahogyan a munkába dőlnek.

— *Most nincs hideg!...* Tavaly télen, a pilon szerelésénél, akkor igen. Fent pofozott a szél, rádermelt az emberek keze a csavarokra... A hideg akkor mínusz tíz volt...

A kapuzat tetejéről látni lehet Kőbányáig a várost.

— *Mióta épít hidakat?*

— *Kölyökkorom óta* — mondja — Czomba József, akinek brigádja az északi oldalon kötötte be a kábeleket. — *Hozzánöttem már. Sehová se mennék innen, itt szeretnék nyugdíjba menni. Mikor műszak után várom a 2-es villamost, nézem a hidat. Tudja, milyen szép lesz?...*

Barázdált arcából világít a szeme, összehúzza nyakán a pufajkát.

— *Hol melegszenek?*

— *A kalyibámban. Lemezekből tákoltuk. Meggyújtjuk ebédidőben az olajos hordó alatt a tüzet. Aki ott honit eszik, megmelegíti.*

— *A Józsi bácsinak két büszkesége van: Lia és Erzsi* — mondja a mérnök.

— *Lia, a lányom művészi tornász, szerepelt a tv-ben is!... jövőre talán ő lesz a bajnok. Az Erzsi? Az a hid...*

A Duna fölött kinyújtózott a hid. Felágaskodtak két partján az oszlopok. A szerelőszőnyeg alatt jégtáblák úsznak dél felé. Ujév után megkezdik a pályaszerelést. Őszre pedig már autók futnak a kábelhídon, reggel magasabban, délután alacsonyabban. A hid nyújtózik a napsütésben, tíz fok hőmérsékletváltozásnál tíz millimétert változik szintje.

Most tüzek lobognak, sárgán, kormos lánggal, a betonozókat beburkolja a gőz, a hegesztő mellett kék csillagok fúródnak a jégbe. A toronydaru méltóságteljesen fordul Buda felé.

Dolecskó Kornélia